

25+

Eén op de drie huwelijken sneuvelt. Deze stellen doen daar niet aan mee. Ze zijn al ruim 25 jaar samen en nog steeds gek met elkaar.

MIEKE: ‘Ik voelde mijn knieën heen en weer gaan toen ze me aanraakte’

“Ik zag haar aan de bar van mijn café. O, zo’n lief popje. Pas na een paar jaar sloeg ineens de vonk over. Ik voelde mijn knieën helemaal heen en weer gaan toen ze me aanraakte. Dat had ik nooit eerder gehad. Vroeger viel ik op mannen, ik wist niet dat ik lesbisch was. Ik dacht ook dat het niet mocht want ik ben katholiek opgevoed. Ik ben er achter gekomen doordat ik nogal wild was met heren. Ik werkte in de luchtvaart. In Boedapest

deed ik altijd strippoker. Zo kwam ik met een vrouw in bed terecht, die raakte me aan en ik dacht: o! Wat gebeurt er nou? Ik was ergens in de twintig. En dan besef je: ik vond op de Mulo de lerares Frans ook zo leuk. (schaterlach)

Ik zei: Roos, ik wil zo graag met je naar bed. We zijn meteen naar huis gegaan. Ze hoorde bij me, ze maakte iets in me los. Ik word er weer emotioneel van. Een vrij gevoel was het. Ik kon mijzelf zijn.

Sla om voor de rest van haar verhaal

ROSEMARY: ‘Mieke kon vroeger helemaal uit haar konijnendak gaan’

“Ik was 19 toen ik met een vriendin naar de oude Amstel Taveerne ging, een bekend homocafé. Twee vrouwen kwamen aan de bar zitten. Zo, die zagen er goed uit! Heel vrouwelijk, met nagellak en rode lippenstift. Die vriendin van mij zei: dat is Mieke met haar vriendin, ze heeft net een café geopend hier in Amsterdam. Ik dacht: daar moet ik naartoe. Op een goed ogenblik woonde ik met mijn vriend Erik om de hoek van Miekés café. Ik

zag Mieke stampvoeten op straat: die en die zou komen werken maar is niet komen opdagen! Toen zei ik: ik ben klaar met mijn studie, ik kom wel voor je werken. Bij andere vriendinnen wist ik altijd: dit is niet de vrouw van mijn leven. Maar op Mieke werd ik stapelverliefd. Zij scharrelde links en rechts rond, en ik stond maar achter die bar verliefd te wezen. Ik dacht: ach, dat wordt toch niks. Op een dag pakte ik haar vast, ze keek me ►

Sla om voor de rest van haar verhaal

Rosemary Peper (rechts op de foto, 1962), en Mieke Martelhoff (1947) leerden elkaar kennen in vrouwencafé Vivelavie, waar Mieke eigenares van is. Rosemary had een praktijk als Mensendieck-therapeut en werkt nu achter de schermen mee in het café.

MIEKE: 'Die mond is mooi, die kont is mooi en ze loopt heel stoer'

Mooi aan haar: haar scheve hoektandje
Ik lees graag: Karin Slaughter. En voor het slapen gaan de *Donald Duck*
Jeugdidool: Cliff Richard
Onze muziek: Ik heb haar leren dansen op Juan Gabriël

vervolg Mieke
 We waren op vakantie toen er opeens iets kriebelde in mijn borst. Alsof je met je vingers boven de haartjes op je armen zweeft, zo voelde het. Steeds heftiger. Na de vakantie liet ik een echo maken. Je hebt niets, zeiden ze. Ik werd woest. Ik heb wel kanker! Het zusje van Roos werkt op de afdeling radiologie in het ziekenhuis. Na een half uur zoeken was het bingo. Een week later lag ik op de operatietafel. Die arts zei: het is een wonder, kleincellige kanker zien we altijd te laat. Ik voelde me vreselijk. Ik dacht: ik word onder de grond gestopt. In die kuil bij mijn moeder. Eerst kreeg ik een borstsparende operatie. Prachtig! Maar telkens vond ik nieuwe bultjes. Ik leefde in angst. Mijn artsen raadden me een amputatie aan. Ik schrok me rot: Mijn vrouw-zijn zit in mijn borsten! Ik kon Roos er lekker mee om de oren slaan. Nee, zei die arts, je vrouw-zijn zit in je hoofd. Duidelijk, zei ik. Weg ermee. Ik had mooie, grote borsten. Geen hangdingen. Toch waren het

kankerbollen voor me. Ik was ze liever kwijt. Naderhand had ik er veel problemen mee. Ik wilde niks meer. Het leven wel, maar geen seks. Ik durfde niet. Na een paar jaar groeide ik er overheen. Roos was lief, ze zei: je bent wél mooi, je bent niet alleen je borsten. Dat is ook zo natuurlijk. Maar moet je kijken, het ziet er niet uit. Roos vindt het belangrijk dat ze mij als partner heeft. Maar een huwelijk zag ze niet zitten. Ik heb veel voor de vrouwenbeweging gedaan. In 1999 kreeg ik een lintje, voor mijn inzet voor de emancipatie van lesbische vrouwen. Ik vond, als je zo voor het homohuwelijk gestreden hebt, dan moeten wij dat ook doen. (schertsend) Nou had ik de mazzel dat ik kanker had. Sorry, grapje. Zo ben ik dus, heel sluw, haha. Ze wilde echt niet trouwen maar ik zei: in januari worden mijn borsten geamputeerd en het lijkt me prettig als ik mijn huwelijksnacht doorbreng met mijn eigen borsten. En daar ging ze! Ik vind het enig, zo'n trouwboekje.

Ik heb er veel aan gedaan, om het te laten slagen. Zij is geen prater. Na twee jaar was er iets en ik zei: jij gaat nu aan tafel zitten en je praat erover. En zo niet, dan pak je je koffers maar. Toen kwam het eruit. O, dat is zo vaak gebeurd. Begon ze een gezicht te trekken, dat kan ze nog wel doen, o nee, gaan we weer prááááten? Zij kan veel beter relativeren. Als mensen iets onaardigs zeggen, ben ik helemaal de weg kwijt. Dan moet ik met haar praten, anders kom ik er niet uit. Vaak zegt zij: hoe zou jij reageren? O ja, nu begrijp ik het! Ik heb een psychiater in huis. (lacht)
 Ik vind het prettig om tegen haar aan te liggen en lieve woordjes te zeggen. Die mond is mooi, die kont is mooi. Ik moet altijd zo lachen als ik haar aan zie komen lopen. Ze loopt een beetje mannelijk, precies haar vader. Heel stoer. Haar loopje maakt me verliefd. Dat geeft me zo'n gelukkig gevoel in mijn buik! En dat zeg ik dan meteen, ik wil dat delen: ik voel me zo verliefd, zo lekker!"

ROSEMARY: 'Het bij elkaar willen blijven, het houden van, zit er diep in'

Mooi aan haar: haar lach, haar mond
Ik lees graag: boeken over WOII, het Jodendom en Amsterdam
Jeugdidool: James Dean
Onze muziek: Ik heb je lief van Paul de Leeuw

vervolg Rosemary
 aan en zei: Ik ben zo verliefd op je! Ik voel het zó door me heen gaan. Vanaf die dag zijn wij nooit meer uit elkaar geweest. Ik was 23. Zij 38. Ik voel het leeftijdsverschil nu pas, ze krijgt haast. Ze is 68 en wil verre reizen maken nu het nog kan. Ik viel op haar dynamiek. Ik kan boos zijn, maar uit het minder. Mieke kon vroeger helemaal uit haar konijnendak gaan. Ze is meer *outgoing*, reageert primair, fel. Ze is enorm zorgzaam. Als ze van iemand houdt, doet ze dat vol overgave. En ik bijt mij als een tijger aan haar vast. Er is veel aantrekkingskracht. Ik heb destijds gekozen: met haar wil ik oud worden. En dat is zo gebleven. In 1997 kreeg Mieke een agressieve borstkanker en besloot haar borsten te laten amputeren. Dat vond ik heftig. Ik was een borstenvrouw. Mieke had prachtige borsten, heel sexy. Maar uiteindelijk was het voor mij ook een opluchting. Eindelijk duidelijkheid. We hadden altijd een goed seksleven. Maar in die tijd werd dat wat minder. Niet

zozeer door mij, maar zij vond het zo'n probleem in bed. Ze was angstig, kwetsbaar, onzeker. Mieke is altijd aan de buitenkant stralend geweest, een grote-mond-klein-hartje-type. Maar toen durfde ze soms niet meer de straat op. Ze voelde zich geen volledig mens meer. We hebben een hondje genomen, daar kon ze mee wandelen. Die jaren waren heftig. We beseften hoeveel we van elkaar hielden. En dat je moet praten als er iets is. Ik kon een oester zijn. Mieke zei altijd: we moeten praten! Maar als we iets hebben uitgesproken, gaat Mieke er nog een paar keer over door, haha. Dan zeg ik: nu afgelopen. Geen oude koeien meer. Problemen op de zaak lost ze trefzeker op. Ik ben meer zeker in wie ik ben, en ga mezelf niet verdedigen. Mieke is lang onzeker geweest. Ze was snel gekwetst en bang dat mensen haar niet leuk vonden. Terwijl zij juist een enorm charisma heeft. Maar als mensen semi-leuke opmerkingen maakten, kwam ze huilend thuis. Die onzekerheid heeft

ze opgedaan in haar jeugd. Haar vader reed vaak een scheve schaats en gaf al het geld uit. Moeder moest met vijf kinderen maar zien rond te komen. Mieke was de jongste en had het soms te verduren met haar broertjes en zusje. Nadat vader het gezin in de steek liet voelde Mieke zich, vooral later, heel verantwoordelijk voor haar moeder. Maar ze heeft daar van broers en zus nooit erkenning voor gekregen. We zien niemand meer. Soms kus ik haar spontaan, maar niet dagelijks. Mieke zegt elke dag dat ze van mij houdt. Misschien ook uit onzekerheid. Vroeger, als we ruzie hadden, kon ze zeggen: ga maar! Maar ik ging nooit. Ze zei dat natuurlijk in de hoop dat ik bleef. Het is háár onzekerheid als ze 'ga maar' roept. Dan heeft zij het gezegd. Nu gebeurt dat minder. We relativeren sneller. Dat is door die kanker gekomen. Die periode is een belangrijke basis voor onze relatie geworden. Het bij elkaar willen blijven, het houden van zit er heel diep in." ■

DIT ZEIDEN ZE NA AFLOOP:

ROSEMARY: "Het laatste stukje ontroert me, omdat ik Mieke hier zo in herken."

MIEKE: "Aangrijpend om ons verhaal in vogelvlucht terug te lezen. Ik ben blij dat Roos nog steeds van mij houdt."

OOK
IN 25+?

Heeft of kent u een bijzondere relatie, mail naar redactie@zin.nl